

DENIZ
KIY

BLÅ
ØJE

(TÜRÜKÜ)

DIGTE

GYLDENDAL

I hulrum

en vrede til hunden

rum til sår, og sorgen:

hvor er sazen til min türküs mislyd

min spændte munds fald over sig selv

sine sprog

omkvæd

krampe min tunge tunge

eyvah eh

imellem
distancer
fantomsmerter
klagesang

hulrummets stilhed det klør sådan

et øje på drengen

imellem nazar og amuletten

traumet

og det der voksede om håndledet

som

den løse jord under

sengen

alt det der er forsøgt

gravet ned

se i de små sko

min lille dreng

lyde der gentages

et bestemt ansigt at have med sig
en mur til dagene

mine våde lunger

hullet imellem bryst og ryg

i det rod

piber det

min fætter, min bror

fortæl mig om

den søndag eller lørdag

og det der siden har
gentaget sig som mislyde
gennem årene

det på mit ansigt
førte
spiste
fordækte

en ren mund til
det reneste sprog

til det der må hærde

min elskede fætter
har jeg fortalt dig om

det sår jeg
ikke kan vride tørt

det vrid
i min barndoms tidlige
rygsøjle

et hul

imellem

oversættelser

fætter

det sår at

stå i

et størknet ansigt

gå gå

hver dag

gå gå

i opløsningen

det første

sår der såede

det

med ønsket
om et sprog uden opbrud
kamuflage

min lille dreng under jakken, min lille dreng i ryggen

det sår

et navnesammenfald:
beskyttelsen der blev grebet

et ansigt til den:
min barnlige glæde

såede det

min elskede fætter

det der blev stående

står

jeg skal have noget

at ryge på

min dreng og
mig: her og der
med barken
om huden

knopper i udvidelse
et redskab
til selvhadet
det blusser
i huden

min lille dreng

se, hvor jeg kan
tandbørsten jeg smadrer rundt i munden

jeg snakker flot
jeg snakker flot

fattige hænder

min elskede
hvad var forskellen
på os og dem

neglene at
fratage noget retten
til at vokse

min lille dreng
blev stille
stående

sårene i udvidelse
stilheden et
sted imellem tænderne

mit ønske var
barken om huden

volden i deres stilhed
os omkransede

vågne og stille sig
kamoufleret
i birkeskoven
hvid

hænderne

giv dem

noget at holde om

ryge på

drengen under ryggen har haft mig

hevet ind i munden og

nu er det eneste

at se

rødderne på mine hænder

er som hunde

krøbet hjem til deres ejere

vil ikke findes

derude

udhulede render priksår
blodet som pytter der stiger nedefra
rødderne skriger

tænderne har kun huden at bide i
mine kolde hænder
dunker gå gå
med et hjerte i hver finger det løber
giv mig et rum et tæppe om ryggen
en stilhed foran fjernsynet
med min søster

på gulvtæppets blomster en varm jord
bøjede håndled en ømhed i leddene
jeg ringer og siger:
det er blevet koldt omkring
hjemmet er altid på den anden side
årenes veje er sårbare

der er en foruroligende lyd i mig

allahallah